

άζήλευτα ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀζούλευτα Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀζήλευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ φθόγου.

άζήλευτος ἐπίθ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Σκίαθ. — ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 101 ἀζήλιφτους Μακεδ. ἀζέλευτος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀζήλευτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ζήλευτος < ζήλεω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ ζηλευόμενος, ὁ μὴ ἄξιος νὰ ζηλευθῇ Μακεδ. Νάξ. (Γαλανάδ.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σκίαθ. Τσακων. κ. ἀ. — ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἀν.: Μῶρε, χάσον ἀτον, ἀζέλευτος ἔν' (μωρέ, ἄφησέ τον, δὲν εἶναι διὰ νὰ τὸν ζηλεύσῃ κανεὶς) Τραπ. «Ὁ Πέτρος ἠξεύρει ὅτι ξυπόλυτος ὅπως ἦτο καὶ ἀπεριτοίητος, ἀζήλευτος, δυσκόλως θὰ ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς οἰκίας καὶ δὲν θ' ἀπήλαυε πολλὰ κεράσματα» ΑΠαπαδιαμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀζήλος. 2) Ὁ μὴ ζηλεύων Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀζέλευτον κορίτσ' Τραπ. Χαλδ.

ἀζήλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀζουλος Πόντ. (Ὁφ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀζήλος.

Ἀζήλευτος, ὁ μὴ ζηλευόμενος: Φρ. Ἀζουλο, ἀζουλο! (εὐχὴ λεγομένη εἰς παιδίον πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας, νὰ μὴ βασκαθῇ!) Συνών. ἀζήλευτος 1.

ἀζήμιος ἐπίθ. Χίος ἀζήμιους Μακεδ. (Καστορ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀζήμιος.

Ὁ μὴ ζημιούμενος, ἀζημίωτος ἔνθ' ἀν.: Φρ. Μι τοὺ ἀζήμιον Καστορ. Πβ. ἀζήμιωτος.

ἀζημίωτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀζεμίωτος Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.) ἀζηνίουτε Τσακων. ἀζήμιωτος σύνθηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀζήμιωτος. Ὁ τύπ. ἀζήμιωτος καὶ παρὰ Σόμ.

Παθ. ὁ μὴ ὑποστὰς ζημίαν, ὁ μὴ ζημιωθείς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνθρωπος ἀζήμιωτος - κτήμα ἀζήμιωτο. Βγῆκαν ἀζήμιωτοι (δὲν ὑπέστησαν κάμμیان ζημίαν) σύνθηθ. Ἀσ' ἀτὸ τῇ δουλείαν δλ' ἐζεμίωσαν κ' ἐγὼ ἐξέβα ἀζεμίωτος Χαλδ. Συνήθως κατ' οὐδ. γέν. ἐν τῇ φρ. μὲ τὸ ἀζήμιωτο = ἄνευ ζημίας: Μὲ τὸ ἀζήμιωτό σου σύνθηθ. Κάμε μου ἀντὸ καὶ μὲ τὸ ἀζήμιωτο (θὰ σὲ ἀμείψω) Κυκλ. Θὰ ποίῃς ἕναν καλὸν μὲ τ' ἀζήμιωτον Κερασ. || Ποίημ.

Καὶ τὴν πατρίδα ν' ἀγαπᾷ μὲ τ' ἀζημιώτόν του

ΓΣουρ. Ρωμῆος ἀριθμ. 118. Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν Ἡπ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): Ἀνθρωπος ἀζήμιωτος Κεφαλλ. Ἀζεμίωτον παιδὶν ἔν' Κοτύωρ. Ἀζεμίωτον δουλείαν (ἐργασία) Σάντ.

Πβ. ἀζήμιος.

ἀζήτητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀζήτητους Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀζήτητος.

Ὁ μὴ ζητηθεὶς, συνήθως ἐπὶ ἐμπορευμάτων, τὰ ὅποια παραμένουν εἰς τὸ τελωνεῖον χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ κανεὶς διὰ νὰ τὰ παραλάβῃ.

ἀζιάμπλιαχτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀζιάμπλιαχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζιάμπλιαχτός < ζιάμπλιάω.

Ὁ μὴ διαμελισθεὶς.

ἀζίνα ἡ, Κύπρ. — Λεξ. Λεγρ. ἀσβίνα Κύπρ. ἀντζίνα Μεγίστ. ἴτινα Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀζίν-να Καλαβρ. (Μπόβ.) ἴοίτνα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄζα. Πβ. ΓΛουκᾶ Λεξιλ. Κυπρίων 17 καὶ G Rohlfs Etymol. Wört. 7. Ὁ τύπ. ἀσβίνα ἔχει τὸ σβ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ σβήνω.

1) Σπιθῆρ ἐκπηδῶν ἐκ καιομένων ἀνθράκων Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ.: Ἐπετάχτην μὲ ἀζίνα τὸ ἔκατσεν μέσ' ἔς τ' ἀμμάτιν μου Κύπρ. Τὰ κάρβουνα τὴν ὥραν ποὺ ἄφτουν πετάσ-σουν ἀσβίνες (πετάσ-σουν = πετοῦν) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Λαμπρόν νὰ π-πέσῃ ἔς τ' ἀσπρα σου

τὸ ἀζίνα ἔς τὰ καρσά σου

(λαμπρόν = πῦρ, καρσά = χρήματα) αὐτόθ. Συνών. σπίθα. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. θηλ. κυνὸς (ἐκ τοῦ χρώματος αὐτῆς ἢ τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς ταχείας). 2) Δῆς, λαμπάς, ἡτις χρησιμεύει διὰ φωτισμὸν καὶ προσάναμμα Καλαβρ. (Μπόβ.)

ἀζινοβολῶ ἀμάρτ. ἀζινολοῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀζίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ. Ὁ τύπ. ἀζινολοῶ κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ ἀζινοβολῶ, ὅθεν ἀζινοσολῶ - ἀζινολοῶ.

Ἐκπέμπω σπινθῆρας, σπινθηροβολῶ: Ὁ ζανλὸς ἀζινολοῶ (ζανλὸς = δαυλὸς). Νὰ σοῦ ὥσω ἕναν πάτσον ν' ἀζινολοῇσουν τ' ἀμμάδκια σου! Ἀζινολοῇσαν τ' ἀμμάδκια του ποὺ τὴν πατῶζαν.

ἀζινολογῶ ἀμάρτ. ἀζινολοῶ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀζίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ.

Συλλέγω, καταρρίπτω τὰς ἐπὶ τῶν τοίχων ἀκαθαρσίας: Ἀζινολόα τοὺς τοίχους γιὰ ν' ἀσπρογεῖάσουμεν (ἀσπρίσωμεν).

ἀζιπουνγαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀζουπουνᾶχτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζιπουνγαστός < ζιπουνγιάω.

Ὁ ἄνευ ἱματίου, ὁ μὴ ἐνδεδυμένος ἱμάτιον ἔνθ' ἀν.: Ἡ κουτσή μας ἐπέμ' νεν ἀζουπουνᾶχτος (ἡ κόρη μας ἔμεινε κτλ.) Κοτύωρ. Χαλδ.

ἀζιφτος ἐπίθ. Κεφαλλ. Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ζιφτός < ζίφω.

Ὁ μὴ συντεθλιμμένος πρὸς ἐκροὴν τοῦ ὑγροῦ του ἔνθ' ἀν.: Λεμόνι ἀζιφτο Κεφαλλ. Σκουτιά ἀζιφτα Παξ. Συνών. ἀζούπητος, ἀσφιχτος.

ἀζογκάθα ἡ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐξ ἀγνώστου α' συνθετ. καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθα.

Γενικῶς θάμνοι ἀκανθώδεις πρὸς κατασκευὴν σαρώθρων. Συνών. ἀζογκαθόγιανης. Πβ. ἀσπράγκαθο. [**]

ἀζογκαθόγιανης ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀζογκάθα καὶ ἀγιάγιας.

Τὸ φυτὸν ἀζογκάθα, ὁ ἰδ. [**]

ἀζοπηγή ἡ, Ἰκαρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄζα καὶ πηγῇ. Πβ. καὶ ΣΔεινάκ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 70.

Φρέαρ ἢ πηγὴ ἀπεξηραμμένη. Ἡ λ. ὑπὸ ἰτούς τύπ. Ἀζοπηγὴ καὶ Ἀζ-ζοπηγὴ καὶ ὡς τοπων. Χίος.

